

CHARLOTTA

OCH DEN RÖDA

BLOMMAN

✿ Marianne Josephsson ✿

Illustrerad av:
Isabell Skog Stenström

CHARLOTTA OCH DEN RÖDA BLOMMAN
MARIANNE JOSEPHSSON

ILLUSTRERAD AV ISABELL SKOG STENSTRÖM

Någonstans bortom de stora haven fanns en gång ett litet, litet land som kallades Blommande Dalen. Egentligen hette det Kvalifiliabrien, men det namnet var så svårt att det brukade bara statsministern kunna säga. Överallt i det lilla landet blommade det, på ängarna och i skogarna, runt husen och mellan gatstenarna i de lustiga små städerna, ja, det blommade till och med på taken.

Det hände faktiskt ibland att någon smög i väg efter vatten mitt i natten, så rädd var man att blomman skulle vissna. Sockerbagaren brukade berätta att en månligus natt hade han sett självaste kungen hämta vatten. Han hade haft en skärblommig morgonrock och en nattmössa på kronan. Hovhunden hade han haft med, den hade han bundit fast i skärpet.

Blomman hade en hemlighet: så länge som den fanns i ett hus var alla vänner. Man grälade bara om de verkligt viktiga sakerna, t ex vem som skulle ha den skära rosen på marsipantårtan eller vem som kunde hoppa längst jämfota.

I det lilla landet fanns det en liten stad som hette Felocia. Mitt i den staden fanns ett stort, gult hus med en glasveranda. I det huset bodde en liten flicka som hette Charlotta. Hon hade en lillebror som hette Daniel och en mamma och en pappa och en katt och en alldeles egen råtta. Och så hade hon en farmor som var så snäll att hon inte ens kunde stava till ordet stygg.

I fönstret på glasverandan hade man en röd blomma som var så stor att den fyllde hela fönstret. Den var så stor att ingen märkte att några domherrar brukade övernatta där ibland, när det var fullt i holkarna vid torget. Ja, katten hade förstås sett det, men katten Jam var nu en katt som kunde hålla tyst. Råttan, som hette herr von Pip, och katten var så goda vänner att de drack ur samma mjölkfat.

— Det sparar ju faktiskt lite disk, sa Charlottas mamma belåtet. Det måste bero på den röda blomman. Hade vi inte haft den skulle de nog aldrig klarat av att hålla sams.

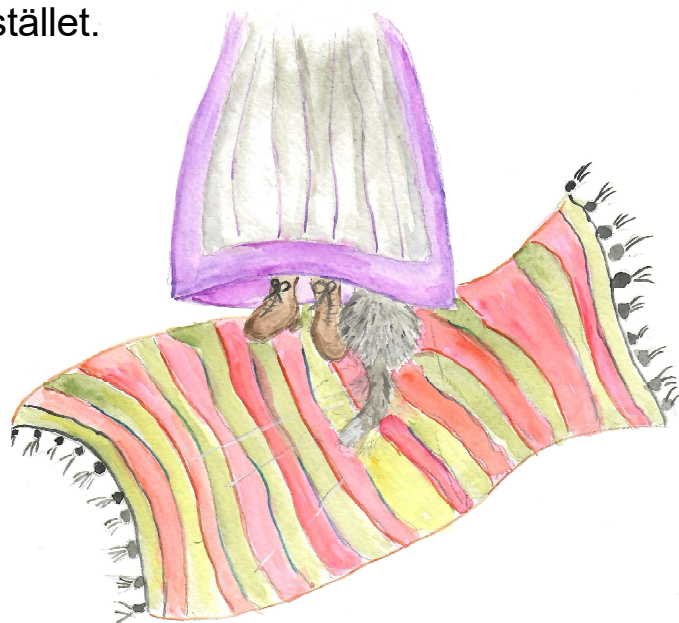
En dag när det var torsdag och alla satt och åt ärtsoppa hände något förfärligt. Det kom en trollkarl till staden. Han gick raka vägen över torget till Charlottas hus och bankade på med staven. Charlottas mamma öppnade och bad honom genast sitta ned och smaka på ärtsoppan.

— Bara ärtsoppa, sa hon. Men kungen tycker så mycket om ärtsoppa, så han vill att alla ska äta det en gång i veckan. Drottningen har gett oss ett alldeles utmärkt recept, men så har hon också varit kokerska när hon var ung. Det blir plättar sen. Med drottningssylt!

Trollkarlen satte sig genast ned vid bordet och lät sig väl smaka. Den ende som begrep att det var en trollkarl var katten, men så har också katter ett väldigt bra luktsinne. Katten Jam kände en alldeles tydlig lukt av trolldom. Han blev så rädd att han försökte gömma sig i råthålet, men det gick naturligtvis inte. Då kröp han in under farmors gredelina yllekjol i stället.

— Jag vet inte vad det är med katten, sa farmor. Men han får gärna ligga på mina fötter. Det är bra för reumatismen.